

Jaar B - Bouwen aan Zijn Rijk

BIJEENKOMST 3
WERKBLAD VOOR DE OUDERS

Ik ben er voor iedereen! God komt ons nabij in een Kind

MATTEÛS 2, 1-12

[1] Toen Jezus geboren was in Betlehem in Judea, ten tijde van koning Herodes, kwamen er uit het Oosten magiërs in Jeruzalem aan. [2] Ze vroegen: 'Waar is de pasgeboren koning van de Joden? Want wij hebben zijn ster zien opkomen en wij zijn gekomen om Hem te huldigen.' [3] Toen koning Herodes hiervan hoorde, schrok hij, en heel Jeruzalem met hem. [4] Hij riep alle hogepriesters en schriftgeleerden van het volk samen en wilde van hen weten waar de Messias geboren zou worden. [5] Ze zeiden hem: 'In Betlehem in Judea. Want zo staat het geschreven bij de profeet: [6] Betlehem, land van Juda, u bent zeker niet de minste onder de leiders van Juda, want uit u zal een leider voortkomen, die herder zal zijn van mijn volk Israël.'

[7] Toen riep Herodes de magiërs in stilte bij zich en vroeg nauwkeurig naar de tijd waarop de ster verschenen was. [8] Hij stuurde hen naar Betlehem met de woorden: 'Ga een nauwkeurig onderzoek instellen naar het kind. Wanneer u het gevonden hebt, laat het mij dan weten; dan kan ook ik het gaan huldigen.'

[9] Toen ze de koning aanhoord hadden, gingen ze weg. Opeens ging de ster die ze hadden zien opkomen voor hen uit, tot ze bleef staan boven de plaats waar het kind was. [10] Toen ze de ster zagen, werden ze met buitengewoon grote vreugde vervuld. [11] Ze gingen het huis binnen en zagen het kind met zijn moeder Maria. Ze vielen op hun knieën en huldigden het. Ze haalden hun schatten tevoorschijn en gaven Hem goud, wierook en mirre als geschenk. [12] En omdat ze in een droom gewaarschuwd waren om niet naar Herodes terug te keren, namen ze de wijk en gingen ze langs een andere weg naar hun land terug.

De Willibrordvertaling: ©
Katholieke Bijbelstichting, Breda

GESPREKSVRAGEN

- Net als de magiërs moeten we goed kijken, Jezus op de juiste plek gaan zoeken. Wie kan ons daarbij helpen? Waar zou die juiste plaats voor mij (kunnen) zijn? Zou ik daar ook vreugde vinden?
- Er verandert iets bij de magiërs als ze Jezus ontmoeten. Hun eerbied wordt vreugde. Raakt Jezus mij ook.. of niet? Verandert Hij iets in mij? Hoop ik dat Hij iets verandert?
- Als ik één van de magiërs was, wat zou ik het Kind Jezus vandaag willen toewensen? Met welk symbool of teken zou ik dat willen uitdrukken?
- De magiërs schenken hun schatten aan Jezus. Wat is mijn grootste schat? Zou ik die ook op één of andere manier in verband brengen met Jezus?

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER

Vicariaat Brussel
Dienst Verkondigen en Vieren
Vlasfabriekstraat 14
1060 Brussel
Tel. 02 533 29 34
E-mail: wim.catechese@skynet.be

Jaar B - Bouwen aan Zijn Rijk

THE JOURNEY OF THE MAGI (T. S. Eliot)

A cold coming we had of it,
Just the worst time of the year
For a journey, and such a long journey:
The ways deep and the weather sharp,
The very dead of winter.
And the camels galled, sorefooted, refractory,
Lying down in the melting snow.
There were times we regretted
The summer palaces on slopes, the terraces,
And the silken girls bringing sherbet.
Then the camel men cursing and grumbling
and running away, and wanting their liquor and women,
And the night-fires going out, and the lack of shelters,
And the cities hostile and the towns unfriendly
And the villages dirty and charging high prices:
A hard time we had of it.
At the end we preferred to travel all night,
Sleeping in snatches,
With the voices singing in our ears, saying
That this was all folly.

Then at dawn we came down to a temperate valley,
Wet, below the snow line, smelling of vegetation;
With a running stream and a water-mill beating the darkness,
And three trees on the low sky,
And an old white horse galloped away in the meadow.
Then we came to a tavern with vine-leaves over the lintel,
Six hands at an open door dicing for pieces of silver,
And feet kicking the empty wine-skins.
But there was no information, and so we continued
And arriving at evening, not a moment too soon
Finding the place; it was (you might say) satisfactory.

All this was a long time ago, I remember,
And I would do it again, but set down
This set down
This: were we led all that way for
Birth or Death? There was a Birth, certainly
We had evidence and no doubt. I had seen birth and death,
But had thought they were different; this Birth was
Hard and bitter agony for us, like Death, our death.
We returned to our places, these Kingdoms,
But no longer at ease here, in the old dispensation,
With an alien people clutching their gods.
I should be glad of another death.

Het was een koude tocht en de slechtste tijd van het jaar
voor een reis, voor zulk een verre reis.
De wegen modderig, het weer guur,
de winter op zijn strengst.
De kamelen, die hun knieën ontvelden, hun hoeven bezeerden,
werden onhandelbaar en legden zich neer in de smeltende
sneeuw.
Menigmaal dachten we met spijt terug
aan onze zomerpaleizen op bloeiende berghellingen,
aan meisjes, in zijde gehuld, die gekoelde wijn ronddienden.
Onze kameeldrijvers vloekten, kankerden,
weigerden dienst, riepen om brandewijn en vrouwen.
Onze kampvuren wilden niet branden, onderdak was moeilijk
te vinden, de steden waren vijandig, de dorpen stug,
de gehuchten smerig en verschrikkelijk duur:
het was een ellendige tocht.
Tenslotte reisden wij de gehele nacht door,
slieden zo nu en dan langs de wegwijk
en hoorden gedurig in onze oren zingende stemmen, zeg-
gend: jullie onderneming is waanzin.

Eindelijk, toen het licht werd, daalden we neer in een luw dal,
vochtig, onder de sneeuwlijn, geurend naar groeizaamheid;
een beek snelde voort, een watermolen karnde het duister,
er waren drie bomen onder een bewolkte lucht,
en een oud wit paard galoppeerde door een weiland.
Wij kwamen bij een herberg met wijngaardranken boven de
stoep.
Zes handwerkslieden dobbelden bij de open deur om zilver-
lingen en zes voetknechten schopten lege wijnzakken over de
vloer.
Maar niemand kon ons inlichtingen verschaffen, en zo gingen
we verder, en bereikten des avonds, geen uur te vroeg,
de plaats van bestemming; het was (dat mag ik wel zeggen)
de moeite waard.

Dit alles is lang geleden, ik heb het onthouden
en zou het over willen doen, maar ik stel,
dit vooropgesteld,
één vraag: was het doel dat ons dreef geboorte of dood?
Wij waren getuigen van een geboorte, zeker,
daar is geen twijfel aan. Maar als ik vroeger geboorte of
dood zag, dacht ik dat ze tegenstellingen waren. Deze ge-
boorte echter was een onverbiddelijk einde voor ons, een
dood, onze dood.
Wij keerden terug naar ons land, onze koninkrijken,
maar voelden ons niet meer thuis in de oude orde
tussen vreemde mensen die hun goden omklemmen.
Ik zal blij zijn als ik andermaal sterf.

Vertaling Martinus Nijhoff

WIE ZIJN DE WIJZEN?

Zij die naar boven kijken,
naar de hemel en zijn tekens,
die thuis zijn in de nacht en de geheimen,
die waken en uitzien naar de ster.
Maar die ook oog hebben voor wat beneden ligt:
voor de aarde en haar wegen, voor de dag en het licht.

Die rijk zijn aan zilver en goud,
en toch bereid zijn alles achter te laten.
Die een Koning zoeken,
want goud en zilver zijn geen aanbedding waard.
En zonder aanbedding blijft het leven leeg.
En wie de Koning niet vindt, zal zichzelf aanbidden
en neerknielen voor valse koningen.

Die een valse koning ontmoeten en hem doorzien
en argeloos vragen naar de ware Koning.

Die de oude geschriften onderzoeken,
en wijzer zijn dan de geleerden.
Want alleen voor oprechten van hart
gaan de Schriften open

Die omwegen maken.
Want wie lijnrecht naar zijn doel wil,
doet de wereld en de mensen geweld aan.
Want de goede weg is gehoorzaam aan de aarde,
voegt zich naar haar hoogten en laagten
en volgt de kronkellijn van de rivieren.
En wie de wijsheid van de weg heeft geleerd
weet dat zij worden geleid langs vreemde paden.
Want niet wij maken de weg, maar de weg ons.

De wijzen zijn zij, die altijd op weg willen gaan,
altijd opnieuw willen beginnen.
Want wat in één keer gevonden wordt,
is voorbarig en onbetrouwbaar.

Die weten dat de ster komt en gaat.
En ze verschijnt alleen als wij ze willen zien,
en haar licht schijnt nergens anders
dan in het hart,
dat trouw en geduldig wil zoeken.
En wie de ster van vrede en vreugde volgt
gaat vreemde wegen en zal niet verdwalen.

Die bedrogen worden.
Want vals is de gang van de wereld
en de bedoelingen van de mensen gaan krom.
En die toch het huis vinden,
de plaats van de aanbedding.

Die een kind zien
en de Koning herkennen die zij zoeken.

Die hulde brengen.
Want er is grootheid in de mens die kan
neerknielen.
En alleen grootheid kan grootheid herkennen.
En alleen koningen knielen voor de Koning.

Die schatten te voorschijn halen.
Want wat niet gegeven wordt, gaat verloren.

Die de waarschuwingen van de droom begrijpen
en leren dat er meer dan één weg is naar hun land.

Die terugkeren naar huis,
verdwijnen in de stilte,
terug naar hun werk en hun plaats onder de mensen.
Want daar wacht het leven.
(Frans Cromphout)

Jaar B - Bouwen aan Zijn Rijk

HET MOOISTE GESCHENK

In de Bijbel vinden we verwijzingen naar de tocht van de drie koningen die uit het Oosten Jezus kwamen eer brengen. Een beeld om ons te zeggen dat heel de wereld Jezus (h)erkent. Maar het verhaal van de vierde koning zegt ons waar je Jezus kan vinden.

De vierde koning

Artaban leefde in Perzië. Hij was een wijs en geleerd man. Hij kende de geneeskracht van kruiden en planten. 's Nachts bestudeerde hij de sterren. In oude profetische geschriften had hij gelezen dat er een koning van de Joden zou geboren worden die vrede en licht over heel het land zal brengen. Bij zijn geboorte verschijnt er een nieuwe heldere ster aan de hemel. Artaban vertelde dit aan drie andere wijze mannen en ze spraken af om, als die nieuwe ster verscheen, samen naar Jeruzalem te reizen om die koning te begroeten. Ze zouden elkaar ontmoeten in de buurt van Babylon om samen door de woestijn trekken. Ieder kon vanuit zijn eigen verblijfplaats daar zijn op de tiende dag na het verschijnen van de ster.

Op een nacht zag Artaban een heldere nieuwe ster en hij wist dat hij moest vertrekken. Hij verkocht zijn huis en kocht met het geld een rode robijn, een blauwe saffier en een witte parel als geschenk voor de nieuwe koning. Op de tiende dag tegen de avond aan kwam hij in de buurt van Babylon. Nog enkele uurtjes en hij zou zijn vrienden terug zien. Hij verheugde zich er al op. Voorzichtig reed hij in het donker door een bos. Ineens stopte zijn paard: er lag een man op de weg. Hij was wellicht dood. Artaban dacht dat hij niks meer kon doen en wilde er al langsheen stappen. Maar toen hoorde hij een zucht en voelde hij de man trekken aan de boord van zijn jas. Hij leefde nog en hij had hulp nodig. Heel even twijfelde Artaban: hij had geen tijd maar zonder hulp zou de man het niet redden. Artaban gaf hem te drinken en maakte een medicijn klaar met kruiden die hij altijd bij zich heeft. Toen de man zich wat beter voelde, vroeg hij: 'Wie ben je? Hoe kom je hier?' 'Ik ben Artaban en ik ben onderweg naar de nieuwe koning van de Joden die vrede en licht zal brengen.' 'De God van Abraham, Isaak en Jakob moge je zegenen. Ik heb niks om je te bedanken maar ik kan je wel zeggen dat de Messias geboren wordt in Betlehem.'

Toen Artaban aankwam op de plaats van afspraak was het al licht. De drie wijzen waren al vertrokken. Met een uitgeput paard en zonder voedsel of watervoorraad kon hij niet vertrekken. Dus ging hij zijn paard en de rode robijn verkopen en maakte zich klaar. Tien dagen later vertrok hij door de woestijn en dan verder langs de Jordaan tot in Betlehem...

Gered!

Bij een klein huisje zat een mama haar kindje te voeden. Artaban vroeg haar of ze hier geen drie vreemdelingen gezien hadden. 'Jazeker, het waren rijke mannen en ze hadden geschenken, wierook, mirre en goud, bij voor een kindje van heel eenvoudige mensen uit Nazaret. Maar nee, ze waren onverwacht weer vertrokken. En die mensen uit Nazaret ook: die waren 's nachts naar Egypte gevlucht. Ze vreesden dat de soldaten van Herodes het kind kwamen zoeken om het te doden. Vraag me niet waarom.'

Ineens was er geroep: 'Soldaten! Ze willen de kinderen doden!' De mama vluchtte snel naar binnen tot in de verste hoek en Artaban ging midden in de deuropening staan zodat niemand binnen kon. De aanvoerder wilde hem al wegduwen maar Artaban zei heel kalm: 'Als je me gerust laat, geef ik je deze saffier.' De aanvoerder nam vlug de saffier en schreeuwde naar zijn mannen: 'Hier is geen kind. Ga maar door.' En of de mama blij was! Ze dankte Artaban: 'God zegene je. Je hebt mijn kind gered.'

Artaban ging op weg naar Egypte. Daar ging hij te rade bij een rabbijn. En die vertelde hem: 'De koning die jij zoekt, zal je niet vinden in paleizen of bij rijke, machtige mensen. Hij is de vriend van armen, zieken en gevangenen.' En Artaban ging op zoek tussen de armen. Hij hielp waar hij kon. Dankzij zijn kennis van kruiden kon hij heel veel zieken genezen. Hij zocht gevangenen op. En de tijd ging almaar verder. Soms leek het of hij die koning wel was vergeten. Maar af en toe keek hij naar de witte parel...

Gevonden!

Drieëndertig jaar later: Artaban was nu een oude man. Samen met anderen ging hij naar Jeruzalem om daar het joodse paasfeest te vieren. Hij keek rond of hij er de koning van de Joden zou zien. Maar er hing een dreigende sfeer. Artaban vroeg wat er aan de hand was. Men zou twee misdadigers kruisigen en ook Jezus van Nazareth, een man van God die veel goed deed en veel aanhangers had bij de arme bevolking. Pilatus had hem veroordeeld omdat hij zich de koning van de Joden noemde. Artaban schrok: zou Jezus de koning zijn die hij zocht? Misschien kon hij Hem nog vrijkopen met de witte parel.

Maar onderweg naar Golgotha, sprong er ineens een meisje voor zijn voeten. Ze werd vastgerukt door enkele soldaten. Ze schreeuwde: 'Ook mijn vader kwam uit Perzië. Maar nu hij gestorven is, heeft men mij verkocht als slavin en gaat het ergste gebeuren. Red mij!' Artaban dacht niet lang na. Hij kocht het meisje vrij met zijn witte parel.

Ik ben er voor iedereen! God komt ons nabij in een Kind

Plots werd alles aardedonker, er was een hevige aardbeving. Artaban werd zwaar getroffen door een vallende steen. Het meisje holde naar hem toe en hoorde hoe hij in gesprek was: *'Maar wanneer heb ik je hongerig gezien en te eten gegeven? Of dorstig en heb ik je te drinken gegeven?*

Wanneer was je ziek of in de gevangenis en kwam ik je opzoeken? Drieëndertig jaar lang heb ik je gezocht en niet gevonden.' En het meisje hoorde ook heel zacht het antwoord: *'Alles wat je voor mijn broers gedaan hebt, heb je ook voor Mij gedaan.'* Artaban heeft de Koning gevonden. En zijn geschenken werden dankbaar aangenomen...